

Motion till riksdagen

1988/89:T804

av Anita Stenberg och Ragnhild Pohanka (båda mp)

Telefontaxorna för synskadade

Enligt inriktningen på vår telepolitik skall staten se till att grundläggande telekommunikationer erbjuds medborgarna. Tillgänglighet och service skall vara goda och sociala hänsyn skall tas.

I dag fattar regeringen beslut om kvartalsavgifterna för abonnemang i bostäder samt samtalsmarkeringsavgifterna. Beslut om alla andra avgifter tas av televerket.

Televerket skall drivas på ett affärsmässigt sätt och ge avkastning på det insatta kapitalet. Televerket har anmodats att särredovisa den konkurrensutsatta verksamhetens intäkter och kostnader på ett sådant sätt att tillräckliga garantier skapas för att den konkurrensutsatta verksamheten inte subventioneras av den verksamhet som televerket bedriver med ensamrätt.

Regeringen har tillsatt en utredning som skall vara klar i december 1989. I uppdraget ligger bl.a.

– "Televerkets regionalpolitiska och sociala ansvar bör formuleras av kommittén."

– "Kommittén bör överväga och föreslå vilka telekommunikationer som bör betraktas som grundläggande."

– "Kommittén bör bedöma vilka särskilda hänsyn som kan tas till olika användargrupper såsom hushåll och företag i glesbygd, ideella föreningar eller människor med funktionshinder då taxor och service bestäms för grundläggande telekommunikationer och vilka åtgärder som krävs för att möjliggöra sådana hänsynstaganden."

En förutsättning för telekommunikation är att man vet numret till den man vill kommunicera med. För detta ändamål finns telefonkataloger, där alla abonnenter, som inte begärt annat, finns förtecknade. Som komplement till telefonkatalogen finns nummerupplysningen.

En stor grupp medborgare i vårt land kan inte läsa telefonkatalogen. Därför måste nummerupplysningen ses som en grundläggande service för telekommunikation och därmed inte beläggas med orimliga avgifter.

Nummerupplysningen kan, enligt vår uppfattning, inte ses som en konkurrensutsatt verksamhet. Televerket har beslutat om en kraftig höjning av avgiften för nummerupplysning från den 1 april 1989. Avgiften blir 23 öre per varannan sekund mot tidigare 23 öre per samtal. Genomsnittskostnaden beräknas till 5:75 kronor per samtal.

Orsaken är att företag och innehavare av biltelefon utnyttjar nummerupplysningen i oskälig omfattning. Tyvärr drabbar avgiftshöjningen framför allt dem som inte kan läsa telefonkatalogen. Dessutom har de inte något alternativ till nummerupplysning.

En sådan grupp är de synskadade. De är i högre grad än andra i behov av att kunna ringa. En synskada medför stora svårigheter att skriva textbrev och att fylla i blanketter, men kan skötas via telefonen. Synskadade har många gånger svårt att anteckna och behöver ofta ringa nummerupplysningen flera gånger om samma nummer.

En synskadad använder nummerupplysningen flera gånger per vecka och det kan innebära en merkostnad på närmare 100 kronor i månaden. 200 samtal till nummerupplysningen per år innebär 1 200 kronor om året. För att kompensera för detta skulle handikappersättningen behöva höjas med 100 kr/månad.

Televerket har i uppdrag att tillsammans med handikapprörelsen finna former för en kompensation för avgiftshöjningen på nummerupplysningen. Flera olika lösningar har diskuterats, men det finns enligt uppgift ingen lösning som når alla som vore berättigade till kompensation. Det finns till exempel inget register över synskadade personer.

Det är orimligt att en förändring av avgiften införs under pågående utredning. Det kan inte accepteras när utredningen blir klar i december 1989.

Kostnaderna för nummerupplysningen måste i stället tas ut via andra avgifter, exempelvis för företag och biltelefoninnehavare.

Hemställan

Med stöd av ovanstående hemställs

att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad som i motionen anförts om att förhindra avgiftshöjning för nummerupplysning till synskadade.

Stockholm den 15 januari 1989

Anita Stenberg (mp)

Ragnhild Pohanka (mp)

